

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Prima Duo Sæcula Complectens

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 13322648

§. 47. Donum Linguarum, & Prophetiæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66002](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66002)

Saeculum I.
A.C. 54.

do in tota Catholica Ecclesia observata
fuere.

§. XLVII.

Dona Linguarum.

I. Cor. 12.

*Chryf. hic
hom. 29.*

*Lib. Pastor.
mand. 12.*

I. Cor. 12. 4.

A Cœna Domini transit S. Paulus ad dona Spiritus S. gratis data, qualia sunt; donum linguarum, curationum, Prophetiæ, & quoniam in primitiva Ecclesia inter Fideles erant valde communia, multos vana gloria, multos invidia tentabat; ita, ut esset necessarium pro eorum exercitio regulas ponere; cumque Corinthii civitatem incolerent, super alias Græciæ superstitionibus deditam, medii inter oracula, & hariolos; primo Spiritus Dei, & Spiritus maligni differentiam signat; Paganorum Pseudo-Prophetas a Dæmone cum violentia agitari, turbari, furere, nec suo, sed alieno arbitrio loqui; Spiritum Dei leniter in Prophetas suos agere, eorum mentibus lucem affundere, humiles, & tranquillos reddere, relicta loquendi, vel tacendi libertate. Alia erat disparitas, quod Spiritus malignus sæpe blasphemias in Jesum Christum evomeret. His signis Spiritus discerni poterant, antequam vaticinii eventus expectaretur. Hic Apostolus gratias supernaturales enumerat, linguarum donum, quod Corinthii plus justo extollebant, ultimo

timo loco ponens; omnes has gratias ex eodem fonte, qui est Spiritus Dei, profuere ostendit, & in eundem finem tendere, Ecclesiæ ædificationem. *Sicut corpus nostrum, inquit: plura membra habet, & membra varias functiones, quasdam nobiliores, quasdam ignobiles, nec membra ideo se invicem contemnunt, aut invident; ita in Ecclesia attendi non debet gratiæ excellentia, quæ sibi, vel alteri data, sed communis utilitas.* Uterius hæc dona esse imperfecta ostendit, non nisi vitæ præsentis conditionem spectantia, charitate multo inferiora, & sine charitate inutilia; unde sequitur; immanem esse corruptelam, si horum donorum occasione vana gloria, & invidia charitas destruat.

Corinthios ergo super omnia ad charitatis exercitium hortatur, & si dona Spiritus S. appetant, non puerili curiositate ea, quæ magis portentosa, sed magis utilia postulent; nimirum donum Prophetiæ potius, quam donum linguarum, & donum interpretandi linguas potius, quam loquendi; erant enim dona distincta. Hic per prodigium linguam loquebatur, quam non intelligebat, alter dono Dei sciebat ejus interpretationem. Hæc omnia dona, quamvis a Spiritu S. prout volebat distribuerentur, sæpe tamen etiam ad eorum orationem, qui postulabant, conce-

Sæculum I.
A. C. 54.

13.

14.

S. Paulus ad
Corinthios.

Sæculum I.

A. C. 54.

14. 13.

concedebantur; cum S. Paulus suadeat, ut unum præ altero petant, & orationem tanquam ea impetrandi medium proponat. Hujus etiam consilii rationem reddit, inquit: *Si quis domum habet loquendi linguam, sine dono interpretationis, nec ejus ædificationi, nec aliorum prodest; Spiritus Dei in ipso orat, ejus vero intellectus in hac oratione non habet partem; qui talem auscultat, non potest ad orationem ejus respondere: amen, quia nescit, an oret.*

14. 23.

Tunc donum linguarum tantum datum est in prodigium, ut sit Infidelibus admirationi; sed etiam scandalo esse potest. Si Infideles vestrum conventum ingrediantur, & unumquemque aliam linguam loqui audiant, vos insanire credent; econtra donum Prophetiæ ædificationi, exhortationi, & consolationi servit. Si quis Prophetæ Infideli secreta cordis sui revelet; cadet Infidelis pronus in terram, adorans Deum, eumque vere Spiritu Dei plenum confitebitur.

Tum S. Paulus de quibusdam particularius disponit. Quando congregati estis, inquit: *si quilibet vestrum inspirationem sentit, ut Psalmum canat, doceat, revelationem quamdam manifestet, linguam peregrinam loquatur, aut interpretetur, omnia ad ædificationem Ecclesiæ fiant. Quibus donum linguarum datum, duo, vel ad summum tres in quolibet conventu*

ventu loquantur, unus post alterum, & aliquis explicet. Si nullus adsit interpres, qui donum linguæ habet, taceat in Ecclesia, & Deo loqui contentus. Duo vel tres Prophetæ successive loquantur in una congregatione, & alii judicent, ne se Pseudo-Propheta immisceat. Si quis, sedens ad auscultandum, inspiretur, prior taceat, ut & alter loqui possit; Prophetæ enim Spiritum suum in potestate habent, & quamvis non inspirentur, quodocunque volunt, tamen nec etiam loqui coguntur. Fæminæ in Ecclesia taceant; si autem in quodam instrui cupiant, domi maritos interrogent, omnia in pace, modestia, & ordine fiant.

Dona supernaturalia tunc fuisse frequentissima, evidens est, cum talibus dispositionibus opus fuerit; nec id solum Corinthi, ait enim S. Paulus, se eadem in omnibus Ecclesiis docere. Ita promissio Jesu Christi ad litteram implebatur; Credentes linguas novas locuturos, infirmitates sanaturos, aliaque edituros miracula. Hic etiam dispicitur, quantum jam tunc ordo, & decor in conventu Ecclesiarum commendetur, cum ipsi Prophetæ, alique donis miraculorum præditi, disciplinæ subderentur. Si ea sollicite observentur, quæ nobis Apostoli in diversis epistolarum suarum locis designarunt, eadem invenientur, quæ nobis

Sæculum I.
A. C. 54.

Chryf. hic
hom. 36.

14. 33.

Marc. 16. 17.

Sæculum I. nobis postmodum de his Conventibus,
 A. C. 54. clarius explicata sunt. Die Dominica in
Act. 20. 7. cujusdam privatae domus cœnaculum
Hebr. 10. 24. conveniebant; nec abesse licebat. Ibi
 S. Scripturæ non tantum veteris Testa-
Col. 4. 16. menti, sed etiam Apostolorum epistola
 legebantur.

Apostoli, aut Doctores per manuum
 impositionem ordinati, id est, Episcopi,
 & Presbyteri populum instruebant, &
 exhortabantur, sæpe etiam ex inspiratio-
 ne extraordinaria Prophetæ id faciebant.
 Psalmi David, vel alia antiqua cantica ca-
 nebantur, aut ea, quæ Spiritus Dei no-
 viter dictabat. Ibi erat mensa Domini,
 altare Christianis proprium. Ibi S. Eu-
 charistia consecrabatur, & Fidelibus di-
 stribuebatur, & commune convivium ex
 cibis ordinariis, quod Agape dicebatur,
 conventum claudebat.

1. Cor. 11.
21.
Hebr. 13. 10.
1. Cor. 11.
18.

1. Cor. 15. His circa disciplinam statutis S. Pau-
 lus ad Resurrectionis articulum procedit;
 & Prædicationis suæ ædificium in Jesu
 Christi Resurrectione fundari demon-
 strat. *Docui, inquit; quod Jesus Chri-
 stus mortuus sit, & resurrexerit secun-
 dum Scripturas; quod Petro apparuerit,
 deinde undecim Apostolis, tum plusquam
 quingentis fratribus, quorum aliqui vi-
 vunt, alii mortui sunt; tum Jacobo, tum
 omnibus Apostolis, denique etiam mihi,
 omnium minimo, & abortivo.* Si Resurre-
 ctio

ctio mortuorum esset impossibilis, ait; tunc etiam Jesum Christum non resurrexisse, seque cum aliis Apostolis falsum testem fore, vanam prædicationem, vanam fidem. *Si enim, pergit: tantum propter hanc vitam in Jesum Christum speravimus, omnium hominum essemus miserrimi; quare enim nos omni hora periculis, & morti exponeremus? præstaret dicere cum impiis: bibamus, & comedamus hodie, cras enim moriemur. Quid vero illis prodesset, qui se pro mortuis baptizant? Quæcunque hic baptismus, vel balneum fuerit, in aliqua pia cæremonia constituisse apparet, quæ si pro mortuis applicaretur, iisdem utilis esse credebatur.*

Tandem S. Paulus collectas, ubique pro Fidelibus Judææ fieri solitas, commendat. Hæ collectæ illis successisse videntur, quas Judæi pro oblationibus a Lege præscriptis facere consueverant, eas auro redimentes, quod singulis annis ex omnibus Provinciis Jerosolymam mittebatur. Eisdem Corinthiis tradit regulas in hac materia, quas Ecclesiæ Galatiæ dederat; *quilibet, inquit: Die Dominica domi sue seponat, quod libuerit, & non expectent collectas exigere, donec venero. Quando præsens ero, illos, quibus testimonium dederitis, mittam, ut vestram charitatem Jerosolymam ferant; si tanti sit, ut ipse eam, ibunt mecum. Tum Timotheum ut fidelem*

Hist. Eccles. Tom. I. I Mini-

Sæculum I.
A. C. 54.

S. Paulus ad
Corinthios

Cicer. pro
Flacc. n. 28.

I. Cor. 16.

16. 10.

Sæculum I. A. C. 54. Ministrum commendat, & dicit, Apollinem, ne iret, negotiis prohibitum. Etiam familiam Stephanæ, Fortunati, & Achaici, qui cum ipso Ephesi erant, commendat, & finem facit his verbis: *Ecclesia Asia vos salutant; sicut etiam Aquila, & Priscilla cum sua Ecclesia domestica. Apud eos habito. Omnes fratres vos salutant. Salutate invicem osculo sancto. Hæc salutatio mea manu scripta est. Si quis non amat Dominum nostrum Jesum Christum, anathema sit.* MARAN ATHA, hæc duo ultimo verba Syriace significant: Dominus noster venit, & extremi Judicii comminationem continent. Talis est S. Pauli ad Corinthios prima Epistola.

§. XLVIII.

Tumultus Ephesi.

Act. 19. 23. *Paus. l. 7. p. 405.* *Strabo l. 14. p. 640.* *Plin. l. XVI. cap. 40.* *XXXVI. c. 14.* Cum esset adhuc Ephesi, antequam juxta propositum in Macedoniam iter ingrederetur, magnus tumultus occasione Evangelii oritur. Dianæ templum Ephesi inter septem Mundi miracula accensebatur, totius Asiæ opibus quadringentis annis exstructum; quadringentos viginti quinque pedes longum, latum vero ducentos viginti, centum viginti septem columnis, quarum altitudo pedes sexaginta æquabat, suffultum; quælibet ex his columnis diversum Regiæ munificentia